

— Да молчите! и той удари коня си съ шпорите. Азъ мисляхъ че ще стъпче офицеринъ.

— Още са оправдава!... Бивать случая, когато не бива да са взимать въ плънъ, когато силитъ сж малки и плъненитъ можътъ да бждътъ опасни, тогава плъненитъ по печалната необходимостъ разстрѣлювать... Чувате ли? Но не ги биятъ. Може само мръсникътъ и негодаятъ да бие плъненитъ. Офицеринъ който спокойно глѣда на таквазъ подлостъ не бива да бжде търнимъ... Джелати!... Фамилията ви?

Този я избѣбра.

— Не ви съвѣтвамъ никога да попаднувате въ мойтъ отрядъ... А ти; какъ ти можа да ударишъ плъненитъ? наскочи той на солдатинъ... Ти му правяше честь, би са съ него съ едно орѣжие, той е таквъ сжщъ еолдатинъ, както и ти, и само за това, че сждбата е противъ него, за това, че силата е на твоя страна, ти биешъ безорѣжнийтъ!...

Отвплъ азъ му говоря:

— Какъ да съгласимъ това противорѣчие. Вий сами говорите че трѣбва неприятельтъ да са добие.

— Да, въорѣженнийтъ неприятель, неприятельтъ който може още да вреди. Слабийтъ, разбитийтъ, беззащитнийтъ неприятель небива да закачае. Ведижъ вий плънинитъ сте взели въ плънъ, а не убили, е святъ чловѣкъ... За него трѣбва да са загрижете, тѣй сжщо както и за своитъ..

И дѣйствително, при Скобелева, плънинцитъ всякога бѣхж нахранени и прикрити отъ лошето время.

Само не подъ Плевень.

Тамъ изведижъ въ нашитъ рѣцѣ попадахж 40,000 плънинци и при какви обстоятелства, когато продоволствието даже на своята армия внушаваше сериозни опасения... Нищо нѣмаше приготвено за плънинцитъ. Главнокомандующийтъ ги врѣчи на Скобелева баца, и между него и синътъ бѣхж постоянни прѣпирания за това нѣщо.

Скобелевъ-синътъ, назначенъ воененъ губернаторъ на Плевень, постоянно зашитваше баца си:

— Е, ваше прѣвѣсходительство, съ какво днесъ ще нахраните турцитъ?

— А на тебе какво е?

— Единъ ли овенъ на 40 хиляди душь проводихте?

— Е, извини! Нѣма къмъ тебе да са отнесемъ.